

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № ККП-753-01-24
дата 22.06.2017г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министър на икономиката

Изх. № 02-00-19

Дата 21.06.2017г.

ДО

Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ

Председател на Комисията по икономическа
политика и туризъм в 44-то Народно събрание

Към Ваши №: кип 753-01-24/08.06.2017 г. и
кип 753-01-27/16.06.2017 г.

Адрес: пл. „Княз Александър I“ № 1
Гр. София, п.к. 1169

ОТНОСНО: Законопроекти за изменение и допълнение на
Административнопроцесуалния кодекс, с № 754-01-16, внесен от Данаил Кирилов и
група народни представители на 01.06.2017 г. и № 754-01-22, внесен от Пламен
Христов и група народни представители на 14.06.2017 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КЪНЕВ,

Във връзка с постъпилите в Министерството на икономиката писма с
горецитираните изходящи номера с молба за становище по представените
законопроекти Ви информирам за следното:

Министерството на икономиката съгласува представените проекти на Закон за
изменение и допълнение на Административнопроцесуалния кодекс със следните
забележки и предложения:

Обща бележка:

Считаме, че предвид значимостта на предложените законодателни промени и
тяхното съществено отражение върху множество нормативни актове от различен
ранг, същите следва да бъдат подложени на широко обществено обсъждане и да
бъдат формулирани след задълбочен експертен анализ.

В този смисъл, всички текстове на представените законопроекти следва да
бъдат коригирани и прецизирани от правно-техническа гледна точка с оглед

спазване на разпоредбите на Глава четвърта от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове, както и да бъдат приведени в съответствие с останалото действащо българско законодателство.

Бележки по същество:

1. По отношение на въвеждането на принципа на мълчаливото съгласие и в двата законопроекта, обръщаме внимание на следното:

1.1. В мотивите към законопроект № 754-01-16, в т. 3 "Мълчаливо съгласие", вносителите посочват *"Изменението улеснява законодателя при въвеждането на този институт в специалните закони и създава предпоставка за постепенен преход от презумпция за мълчалив отказ към презумпция за мълчаливо съгласие в подходящите за това случаи."*

Считаме, че при издаването на разрешения и удостоверения, свързани с осъществяването на дейности с отношение към сигурността на страната, външноикономическите интереси и изпълнението на международни ангажименти в областта на сигурността и отбраната не е подходящо въвеждането на принципа на мълчаливото съгласие.

Мотивите за това са свързани с обстоятелството, че за издаване на разрешения и удостоверения в тази област, и в частност осъществяването на експортния контрол на продукти, свързани с отбраната, и на стоки и технологии с двойна употреба, е необходимо да бъде извършена специална проверка и произнасяне от национални и чуждестранни служби за сигурност, получаване на релевантна информация от чуждестранни компетентни органи и провеждане на консултации, свързани с прилагането на европейските правила в областта на експортния контрол. В този смисъл, този процес зависи от множество действия не само на местни, но и на чуждестранни органи и служби, при които не може да бъде повлияно върху сроковете за тяхното произнасяне, а оттам следва и практическата неприложимост на принципа на мълчаливото съгласие в тези случаи.

1.2. Считаме, също така, че административните услуги следва да се извършват максимално бързо в рамките на нормативно определения срок, без това да зависи от таксата, която е платена или от получателя на административната услуга с цел недопускане на дискриминация. В този смисъл не подкрепяме предложението направено в §2 от законопроект № 754-01-22.

1.3. По отношение на §3 от законопроект № 754-01-22 считаме за незаконосъобразно и нецелесъобразно предложението за въвеждането на мълчаливо съгласие за бърза или експресна услуга. Мълчаливото съгласие е процедура, която има за цел да улесни комуникацията между административния орган и получателите на услугата – гражданите и бизнеса. Издаването на административен акт поради непроизнасяне в срок следва да бъде изключение. В този смисъл е необходимо да се създадат условия, така че администрацията да е в състояние да издава индивидуални административни актове в рамките на нормативно установения срок. Въвеждането на мълчаливо съгласие за бърза или експресна услуга ще постави под риск цялостния административен процес.

1.4. Считаме, че таксите за административни услуги следва да бъдат разходноориентирани, в общия случай, или съобразени с държавна политика, провеждана в съответния сектор, като такива могат да бъдат стимулиращи или ограничителни.

2. Във връзка с предвидените с § 108 на законопроект № 754-01-16 изменения в Закона за държавния служител (ЗДСл) изразяваме следното принципино становище:

С предвидените в § 108 изменения в Закона за държавния служител (ЗДСл) се цели единствено и само снижаване на подсъдността при обжалване на издаваните административни актове по реда на ЗДСл от министър-председателя, министрите и областните управители, както и от други специализирани органи, които са подсъдни на Върховния административен съд (ВАС). Нещо повече, това е един от основните мотиви на предлаганите със законопроекта изменения, което обаче не е достатъчно обосновано, както от гледна точка на законосъобразност, така и по целесъобразност.

Поддържаме становището, че подобна регламентация ще удължи времето за разглеждане на съдебните дела срещу т.нар. „актове“ на органите на изпълнителната власт, което не е в интерес на гражданите и на обществото като цяло.

На първо място, заповедта за назначаване, преименувана в акт за назначаване, заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, преименувана в решение, административният акт преименуван в акт не кореспондира с правомощията на органите уредени не само в ЗДСл, но и в Закона за администрацията. Министър-председателят и министрите, областните управители и останалите специални органи на държавна власт ще продължават да издават административни актове - заповеди при възникването (назначаването), изменението (преназначаването) и прекратяването (освобождаването) на служебни правоотношения с държавните служители. Самата същност на държавната служба е в отношение „власт и подчинение“ и като такава се урежда от властнически разпореждания. В администрацията има изградена стройна йерархична организация, уредена изцяло от административно-правни норми и това, че издаваните актове по ЗДСл ще бъдат преименувани няма да ги лиши от тяхното съдържание и характер, които изцяло отговарят на определението за административен акт.

Не по-малко важно е, че с предлаганите изменения институтът на делегирането е приложен изцяло превратно. В българското законодателство и в българското право няма задължителна делегация, това е право, избор на съответния орган и като такова не може да бъде законодателно ограничавано и налагано. От една страна, законът определя кой е органът по назначаването, а от друга, го лишава от възможността да упражнява правомощията си като издава актове и го задължава да делегира изключителните си правомощия. В този смисъл, такъв текст би бил в противоречие с основни принципи на правото.

В допълнение на горното, така предложените промени ще доведат до множество промени в подзаконови нормативни актове, в устройствените правилници на съответните администрации, което от своя страна във всички случаи ще забави произнасянето по жалби срещу „актове“ издадени по реда на ЗДСл.

В заключение, считаме, че вариант за преодоляване на проблема с подсъдността е в Закона за администрацията да бъде предвидено, че орган по назначаването на служителите в държавната администрация е главният секретар на съответното ведомство, като по този начин ще се ограничи и политическото влияние върху държавните служители и ще се гарантира приемственост и стабилитет на държавната служба.

3. Конкретни бележки по законопроект № 754-01-16:

3.1. В §13, т. 2 следва да се уточни кои са визираните в добавеното изречение второ „състезателни производства“ по издаване на индивидуални административни актове;

3.2. В §22 текстът на чл. 58, ал. 2 е идентичен с този чл. 58, ал. 5, изречение първо и второ. В допълнение считаме, че трябва да се прецизира изказът в предложения текст за чл. 58, ал. 5, изречение трето относно подаването на декларация от заявителя;

3.3. В §69, т. 3 следва да се редактира, като след думата „делото“ се добави „и за които събирането на писмени доказателства не е допустимо в касационното производство“;

3.4. §95, т. 1 следва да се коригира, тъй като изменяната ал. 1 на чл. 274 препраща към „постановлението по чл. 271а, ал.2“, а такъв член не съществува.

С уважение,

ЕМИЛ КАРАНИКОЛОВ
Министър на икономиката

